

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In quo hæreses & mores Pelagij contra naturæ humanæ sanitatem, ægritudinem & medicinam ex S. Augustino recensentur ac refutantur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

20. Non repugnat libertati talis gratia juxta Massilienses. Et quare Recentiores cardinem difficultatum non videntes, multum in multis hallucinantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13650

Denique nostrum esse quod credimus, Dei quod operamur. Quibus tam perspicue vera gratia operationis, charitatis, infusionis Spiritus Sancti, qua secundum perpetuam Augustini doctrinam, & sapius tum hic tum postea contra Pelagianos repetitam, Deus largitur opera, dando videlicet ipsa infusione Spiritus Sancti suavitatem in consentiendo, sicut Concilium Arausicanum loquitur, ut sine impudentia negari non posse videatur. Hinc est quod de Massiliensibus consequenter Augustinus hanc eorum sententiam esse, adeoque verba referat: Nos dicimus nostram Deum non precesse nisi fidem qua credere incipimus, & ideo nos elegisse ante mundi constitutionem ac predestinasse, ut etiam sancti & immaculati gratia atque opere eius essemus. Et quis est iste modus gratia & operis Dei quo immaculati sunt? Nempe ut fide supposita, Deus bene operandi gratiam daret, per quam animus paulatim magis magisque sanctus sit, & virtutum infusione immaculatus. Hoc enim de operibus ita proficitur apud Augustinum: Fides est a nobis, cetera a Domino ad opera iustitia pertinentia. De virtutum vero infusione alibi: Hac dona (virtutum) ut a Deo dentur no-

bis, fides impetrat, qua incipit a nobis. Quibus attestatur Augustinus: Hac Dei dona sunt, inquit, id est, ut de alijs taceam sapientia & continentia. Acquisierunt & isti, neque enim Pelagianus sunt, ut adversus istam perspicuam veritatem dura & Hæretica perversitate contendant. Quamvis per istarum virtutum donationem, nihil aliud nec Augustinus nec Massilienses velint, nisi gratia operandi virtutum istarum opera, Deo donante concedi, sic enim virtutes illas a Deo dari asserunt, sicut fidem haberi a nobis: nempe quia voluntas operis inspiratur a Deo sicut voluntas credendi a nostra libertate proficitur. Vnde Augustinus cum de Massiliensibus dixisset, quod initium fidei & usque in finem perseverantiam (in fide) sic in nostra constituant potestate, ut Dei dona esse non puerit: modum explicando subiicit, neque ad hæc habenda atque retinenda Deum operari nostras cogitationes & voluntates: cetera vero, inquit, ipsam dare concedunt cum impetrantur credentis fide. Nempe operando nostras cogitationes & voluntates quibus recte secundum virtutem quamque operamur, sicut nos ipsos cogitationes voluntatesque credendi proferre arbitrantur.

Non repugnat libertati talis gratia juxta Massilienses: & quare Recentiores cardinem difficultatum non videntes, multum in multis hallucinantur.

CAPVT XX.

ET ista quidem quamvis manifesta & extra omnem ambiguitatem posita sunt, tam operosa probatione confirmanda duxi ut nebulæ dispellantur, quas quidam perspicuae veritati offundere conantur. ut Massilienses nullam veram & internam gratiam post fidem agnovisse persuadeant doctrinamque suam ab eorum placitis latissimo limite esse separatam. Ita vel falsissima de alijs credi malunt, & Prosperum, Hilarium, & Augustinum vel mendaces esse vel falsos quam suas præoccupatas opiniones vel in minimo suspectas esse vel corrigendas. Nam ex Faustulo omnium versutissimo atque deterrimo, & magis adhuc ex Cassiano qui singularem proflus opinionem tenuit, non recte de ceteris Massiliensibus statui potest, præsertim cum indubitatas Prosperi, Hilarij & Augustini depositiones habeamus. Nam sicut singularis Cassiani opinio Faustulo nihil detrahit, nec Faustuli doctrina Cassiano, ita nec utriusque sententia primis Massiliensium placitis magna sollicitudine, doctissimorum virorum autoritate digestis ullum asserunt præjudicium.

Ex quibus etiam intelligi potest quam longe distideat a veritate id quod quidam existimant, omnem gratiam ex opinione Massiliensium repugnasse libertati: nec eos intelligere potuisse eundem actum esse posse a voluntate libera, & a gratia adiutorio necessario ad illam efficiendum.

Quæ quidem persuasio eo absurdior est, quod ipsi recentiores de illa loquantur gratia, cum qua operari potest homo si velit, quam agnovisse laudasseque Massilienses etiam in ipso initio fidei supra demonstravimus; sed non illa tantum, verum etiam veram illam gratiam ab Augustino prædicatam, quam Christus ad roborandam sanandamque peccatoris infirmitatem suâ passione promeruit, eos post fidei initium agnovisse clarissimis testimonijs comprobavimus. Nec ulla inter Massilienses istos de libertatis everfione querimonia est, cum è contrario expresse dicant, libertatem suam ab hoc Dei auxilio iuvandam, si quod Deus mandat elegerit, hoc est, si tantum electio suæ voluntatis antecesserit. Quis enim dixerit juvari libertatē gratiā, si gratia opprimit & extinguit libertatē?

Sed in hoc delusi sunt isti recentiores, quod verum cardinem difficultatum omnium quibus Massilienses in errorem abrepti sunt minus quam par esset, attenderint vel penetraverint. Nihil enim, ut supra fufius diximus, ita Massilienses in Augustini doctrina horruerunt quam quod suâ constitutione Deus humanas præveniret voluntates, ut quem ipse veller vas in honorem conderet, neque quisquam omnino posset audita prædicatione vel credere, vel de tanta infirmitate dolere, nisi cui a Deo etiam daretur ut velit reiectis ab hoc dono alijs pariter rejs, qui possent similiter liberari, si ea qua

